

S poctivostí leda pojdeš...

Jan Škrlant

Jan Škrlant

S POCTIVOSTÍ LEDA POJDEŠ!

COPYRIGHT

Autor: Jan Škrlant, Brno 2013

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou, Praha 2014

ISBN:

978-80-87976-26-5 (epub)

978-80-87976-27-2 (mobi)

978-80-87976-28-9 (pdf)

PŘEDMLUVA

Hodiny na mém počítači ukazují 00:01. Je čtvrtek 3.10.2013 a já dopisuji poslední věty. Tahle knížka, dá-li se to tak nazvat, byla vytvořena jenom z jednoho důvodu, protože jsem chtěl. Byla to moje třicetidenní výzva. Měsíc, kdy jsem skoro každý den zasedal k počítači a psal. Můj cíl bylo napsat román, který bude mít minimálně 50 000 slov. Vycházelo to tedy na 1 666,666 slov za jeden den. Zkuste si napsat 1666,666 slov denně, třeba Vám to začne také připadat jako pořádná výzva.

Realita je nakonec taková, že od 3. 9. 2013 jsem (bez této předmluvy) napsal příběh o 50 365 slovech. Tedy průměrně 1678,83 slov za den. Během této doby jsem absolvoval dovolenou, párty, běžecký závod a spoustu dalších příjemných činností. Přesto se mi podařilo uspět. Tím chci zdůraznit jednu jednoduchou věc – **Nikdy mi netvrďte, že něco nejde! Že nemáte čas! Je to blbost!**

Chtěl bych tímto poděkovat Liboru Tranovi za inspiraci, svojí přítelkyni Markétce Hosové za podporu a školskému systému v České republice za to, že jsem měl dostatek času na psaní.

Ve svém příběhu, ke kterému jsem si vypůjčil název z mého oblíbeného filmu **Czech made man**, jsem se snažil vytvořit velice specifickou postavu, která by snad mohla být zasazena i do reálného světa.

Jak a jestli vůbec se mi to povedlo, to už si zhodnoťte sami. Přeji příjemné čtení, bavte se.

OPILCOVO RÁNO

Tik, tik, tik. Sakra co to je? Hlavou mi projíždí palčivá bolest. Svráštím sice čelo, ale žádný utlumující účinek to nemá. Nedaří se mi otevřít ani oči, natož se pohnout. Tik, tik, tik. Sakra já vím, že to jsou hodiny. Každý pohyb té zpropadené ručičky se mi zařezává do hlavy a jen mi přidává na bolesti. No, tak už jsem vzhůru definitivně. Je mi ale tak mizerně, že ty oči ani otevřít nechci. Ruce a nohy mi jemně vibrují a srdce dunivě buší. Pomalu, ale o to víc buší. Jako každé podobné ráno se ke mně dostavuje mix pocitů. Zoufalství, hanba, zloba. Vše co k tomu patří. Hlavou mi samozřejmě proběhne naléhavý výkřik - Už nikdy nebudu pít! Vodka s energiíákem holt není to nejlepší pro zdravé tělo. Ale co naplat, musím vstávat, práce volá.

V autobuse jedu v naprostém tranzu. Zvládl jsem se sice umýt a obléknout, ale z pohrdavého pohledu báby, kterou teda za žádnou cenu nepustím sednout, to vypadá, že chlast je ze mě cítit pořádně. Autobus se kodrcá po městských kostkách a mně se chce spát. Spát a zvracet. Nevím, co se mi chce víc. Ještě že jedna z mých dobrých vlastností je, že mi vždy hodně záleží na tom, jak před lidmi vypadám a tak zadržuji zvracení, narovávám hlavu, která nepřestává bolet, a utírám slinu ze svého otupělého obličej. Namáčknutí tváře na chladné sklo mi přece jenom dává pocit úlevy a já se můžu věnovat svým barvitým myšlenkám. Katastrofa, obrovské záplavy, oživé mrtvolky, teroristický útok, zhoubný nádor v mozku mého šéfa. Jako vždy mě napadá, jak by bylo krásné, kdyby se někomu jinému něco hrozně moc podělalo a konečně to zastínilo moje průsery. Moje průsery, kterých jsou mraky. No, jak by to bylo super, kdyby se taky chvíli řešilo něco jiného, než proč jsem zase přijel nepoužitelný do práce, nebo proč jsem včera ošahával tu hnusnou, tlustou, ... áá fuj. Doufám, že to nikdo neviděl. Já budu samozřejmě dělat, že si nic nepamatuju, ale po pravdě je mi z toho zle. Jsem prase! Ach, jak by další světová válka zastínila moje problémy. Takhle zase všichni budou řešit mě, protože jejich životy jsou tak dokonalý a bez poskvrnky. Konečná zastávka, jdeme na to.

„Co si to zase včera vyváděl, Ervíne?“ zubí se na mě ten největší kretén, jakýho můžete mít za spolupracovníka. Navíc je to ten druh debila, co lidem, ke kterým si myslí, že si to může dovolit, dává pro ně hrozně moc vtipný jména. Nojo, takže teď jsem Ervín. To jsem já!

„Nevypadáš zrovna fresh,“ prochází kolem můj šéf Robert, „zastav se za mnou.“ No tak teda jdu.

„Co si myslíš, že budeš v takovém stavu dneska dělat?“

„No mám připravenou nějakou práci v kanclu a pak ve skladu, to je v pohodě.“ odpovídám s elegancí sobě vlastní, „A určitě nevypadám tak hrozně. Jsem jen trochu nevypalěj.“ přidávám úsměv pětiletého kluka, co se právě vymočil do sousedovic bazénu.

„Cože?! To myslíš vážně?“ zařval, div mě nepoprskal blbec, „A nevzpomínáš si náhodou, že jsi chtěl dneska rozvést věci na ten úřad a pak ještě podepsat smlouvu s novým klientem?!“

Ajo, kurva. To jsem teda chtěl. Mám to i napsané v diáři, který se mi celé týdny válí upatlaný na stole.

„Máš naprostou pravdu, omlouvám se. Trochu se opláchnu a jdu na to.“ vypravil jsem ze sebe a chtěl jsem odejít. Ovšem to se mi úplně nepodařilo a tak jsem si další půlhodinu musel vyslechnout monolog o tom, jak jsme malá firma, která roste a jak je každý zaměstnanec důležitý. Jak je důležité, aby byl loajální a schopný a reprezentoval atd. Že je krize a měl bych si vážít práce. Že pokud se budu i nadále chovat tímto způsobem, tak nemůžu očekávat prodloužení smlouvy, natož zvýšení platu, nebo Vánoční prémie. Pomalu jsem se v tom začal ztrácet a znovu se mi začalo chtít zvracet. No, alespoň jsem za to poslouchání placený. Nakonec domluvil a já si konečně mohl jít opláchnout obličej studenou vodou. Tou nádherně studenou vodou...

Jasně, že jsou zaměstnanci důležití, a naše firma je taky ta nejdůležitější, bez ní se nikdo neobejde. Abych to vysvětlil, naše společnost se zabývá tím, že zásobujeme instituce kancelářskými potřebami a různými kokotinami okolo. Obvykle velké firmy, poslední dobou i státní správu. Naším cílem samozřejmě bylo podepisovat dlouhodobé smlouvy s těmito klienty. Podle Roberta, našeho šéfa a zakladatele, to znamenalo jistotu práce a růst společnosti. Podle mě to znamenalo jen víc věcí do našich malých prostor, ze kterých se jen tak nepřestěhujeme a víc neschopných brigádníků, kteří před začátkem školního roku kradou úplně všechno. No fakt, jednou ze skladu zmizela i hliníková noha od regálu. Nevím, jestli si chtěl kluk doma postavit vlastního transformera, nebo co, ale každopádně už nepřišel. To je jedna z nevýhod brigádníků, kteří tam jsou na černo, loajálnost. Těm by to měl povídat.

S tou ženskou už jsem se viděl několikrát a pořád mě nepřestává tak nelidsky přitahovat. Asi si vezmu příklad ze svého retardovaného kolegy a začnu jí nazývat třeba Xénie, to je jméno, které jí naprosto sedí. Korpulentní dáma ze společnosti zprostředkovávající životní pojistky. Bruneta, možná pětatřicet, výrazné černě nalíčené oči, upnuté tmavé sako, sukně a podpatky. Nádhera, nevím, jestli mě víc přitahuje její hluboký dekolt, nebo ty oči. Oči, které prozrazují, že tahle dáma už ví, co od života chce. A že už toho asi i dost dostala. Připadala mi trošku jako můj idol z puberty, Dáda Patrasová, no co já se u ní namasturboval.

Ačkoliv si se ženskýma rád zahrávám a manipuluji, vedle ní se cítím jako malý submisivní zajíček, který by kvůli ní obětoval i poslední ledvinu. Vůbec se nedivím, že to v té jejich MLM společnosti dotáhla tak vysoko. Chlapy jí ty smlouvy museli podepisovat sami. A to na pěkně vysoký částky. Jo, někdo holt ten talent má zadarmo. Já mít takový charisma a kozy k tomu, tak už jsem taky někde jinde. Nebo by stačilo, kdyby ve vedoucích pozicích bylo víc ženských, to bych byl taky za vodou. Jenže holt na chlapy moje osobnost nějak nefunguje.

Podepsali jsme smlouvu na rok a paní Úžasná přijala mé pozvání na oběd. No kéž by mě pak ona pozvala třeba k sobě domů!

„Jak dlouho se pohybujete ve vaší společnosti?“ začíná paní Úžasná rozhovor zpoza jídelního lístku.

„No ve čtvrtém ročníku na střední škole jsem to pomáhal Robertovi rozjet. To bylo asi před devíti lety. Pak jsem ale zkoušel Vysokou školu a trochu cestoval, takže naplno jsem zpátky pět let“ trochu melancholicky se usměju a pokračuji, „no a včera to bylo právě přesně pět, takže mě kolegové překvapili s takovou menší oslavou. Tak se moc omlouvám, pokud dnes vypadám trochu přešlý, možná až indisponovaný.“ usměju se a v duchu se chválím. To je výborná lež.

„Ne, vůbec ne, vypadáte dobře,“ lže zase ona, „zdá se, že to Robertovi funguje. Proč jste se tedy nevěnoval firmě po jejím založení?“

„Víte, bylo to super něco zakládat a tvořit. Rozjet to úplně od nuly. Ale tenkrát jsem neměl peníze na to být přímo společník a hlavně jsem pořád chtěl něco víc a něco svého. Tuhle společnost jsem neviděl, jako svůj cíl. A tenkrát jsem si ještě i myslel, že vysoká škola je něco extra, co mi hodně dá a já to musím mít. I když mi to dalo hodně, tak úplné terno to nebylo a nakonec jsem rád, že jsem se vrátil sem. Beru to jako přestupní můstek k něčemu dalšímu, ke svým projektům. Velkou výhodou je to, že takhle práce mě baví, můžu se v ní realizovat a poznávám zajímavé lidi. Jako jste třeba Vy.“ usmál jsem se a upřel na ni svůj rádoby sebevědomí pohled. Jediné v čem jsem nekecal, bylo to, že jsem fakt chtěl tenkrát víc a myslel jsem si, že to dostanu. Jo a ty prachy jsem tehdy taky neměl. To byla pravda.

„No to máte štěstí, moc lidí tohle říct nemůže.“

„Že potkává tak zajímavé lidi, jako jste Vy? To určitě ne.“

„Né, to že ho práce baví“ usmívá se a špulí na mě rty. „Musí být radost spolupracovat s takovými lidmi jako Vy. Dnes je taková situace, že lidé se bojí o práci a drží se jí zuby nehty, i když je nebaví. Podle mě je škoda, že se lidé bojí seberealizace.“

„To určitě ano. Do značné míry se to ale dá pochopit. Zejména díky atmosféře, kterou zde vytvářejí média. Nemyslíte? Žijeme v době, kdy nás pořád někdo straší.“

„To je pravda. Díky tomu by ale měli být víc vidět ti, kteří se nebojí. Ti, kteří na to mají.“ Zavrtává do mě ty své kukadla a já vím, co přijde „Říkal jste, že se chcete posunout dál. Kam přesně by to mělo být? Co máte v plánu Michale?“

Sakra pěkně si mě namotává kolem prstu. Má to hodně ulehčený tím, že jsem z ní celej paf. No tak teď se musím z téhle spirály nevinných lží nějak vymotat, než mě semele. No ještěže smlouva je podepsaná, za debila alespoň budu jenom před ní. Jak z toho jenom vyklouznout? Proč se zase cítím jako debil? Pojď, zbloudilý meteorite, napal to do baráku naproti, ať se tohle nějak přejde.

„No víte, mám v plánu víc věcí. Možná to je špatně, protože to potom tříští moji pozornost a nevěnuji se té jedné naplno, ale ... “

A tak jsme povídali. Povídali jsme celé dvě hodiny. Já si vymýšlel další a další scénáře toho, jak mám jen krůček k tomu, abych byl za chvíli frajer. Na čem všem teď momentálně pracuji a s kým. Ani jsem moc nevymýšlel pohádky, jen jsem si přebral pár věcí, které dělali moji bývalí spolužáci a upravil je, aby pasovaly do mého příběhu. Nojo moji spolužáci. Měli jsme za ty léta dostatek srazů, abych je nenáviděl. Vždycky se u stolu předháněli v tom, kdo řekne víc o svém úžasném životě. Kdo má kolik super dětí a kdo kupoval jaké auto a kdo má jaký titul. A přitom to na střední byli fajn lidi. Jen teď místo toho, aby se teď jako normální lidi opili a byli v pohodě, tak mě a pár dalších způsobily těžkou depresi z toho, že jsme pořád pěkní lůzři. Ale zpět ke Xénii. Byl jsem natolik zaneprázdněn vyprávěním svým věrohodných příběhů, že jsem si ani nevšiml, že je jí to vlastně úplně jedno. Začala si jet svoji vlastní písničku a než jsem se nadál už mi kreslila na papír postavičky, domečky a šipečky. Dokola mi ladila sebevědomí a ptala se mě na to, jestli jsem týmový hráč a jestli si chci svoje výděvky ovlivňovat sám. Jasně, že jo! A tak jsem kýval. Jsem pracovitý? Nebojím se? ANO. ANO. Finančně gramotný, ambiciózní, můžu dokázat cokoli!

Loučíme se s Xénií s příslibem další schůzky a se spoustou úsměvů se rozcházíme. Z dnešního oběda mi zbylo několik prospektů o kariéře v jejich společnosti, doznívající erekce a tučný účet z dobré restaurace, který mi Robert stejně neproplatí. Řekne „Ona drahé jídlo ano, ale proč sis ty kokote dával zrovna Lososa?“. A sebevědomí. To mi zvedla snad víc, než to péro. Cítil jsem se dobře. Ale pokud jí na další schůzce nedostanu do postele, tak už by bylo dobrý jí říct, že finanční poradenství fakt dělat nechci. Než to zajde zase moc daleko.

Služebního passata měním za služební vyklepanou dodávku naloženou papírem, tužkami, šanony a vyjždím rozvozit zbytek. Zase budu makat do večera. No ale alespoň mě třeba nevyrazí. A třeba přijdou i ty Zombies.

KLUK ZE ZASTÁVKY

Lenka stojí před zrcadlem ve spodním prádle a zkoušejíc různé varianty účesu si pohrává s vlasy. Za chvíli si poplácává břicho, stiskne faldík tuku mezi prsty a začne s ním lomcovat tam a sem, jako kdyby měl každou chvíli zmizet. „Proč zrovna já?“ zanaříká si a obrátí oči v sloup. V tu chvíli se v místnosti zjevuje její spolubydlící Dana.

„Čau, co děláš?“

„Ahoj. Přemýšlím, co si vzít na sebe na rande“ otáčí se s prosebným výrazem, který má zdůrazňovat – nemám co na sebe!

„A kterej to je? Znáš ho?“

„Ne, neznám ho ani já. Je to ten jak mě oslovil předevčírem na zastávce. Domluvili jsme se na dnešek večer.“ nyní se Lenčina pozornost stáčí směrem k vlastním stehnům, které promačkává a zkoumá viditelnost lehké celulitidy.

„Jo tenhle, já jsem tě moc nestíhala vnímat na tom spinningu. Jak se jmenuje? Jak vypadá? Kolik vydělává?“

„Jak to mam vědět kolik vydělává?“

„No z Facebooku, ne?“

„Hele ty si mě vážně neposlouchala, ty mrcho!“

„Tak promiň, ale ani ti nebylo rozumět, jak jsme šlapaly do vrchu. Jak se teda jmenuje?“

„No on mi to říkal, ale bylo to takový divný jméno, tak si to nepamatuju. Ale to na tom bylo to krásný, že on mě oslovil a jenom jsme se představili křestním jménem, řekl, že se mu moc líbím a dohodli jsme se na dnešek. Neměnily jsme si žádný čísla ani facebook. A tak je to takový tajemný, vzrušující, že nevíš, co od toho máš čekat, víš? A na tu schůzku musíš přijít, protože jinak toho druhého už v životě nemusíš vidět. Je to romantický.“

„To určitě, za mnou někdo přijít, říct - ahoj, já jsem Helmut, jste krásná, sejdem se zítra, tak hned uteču před úchylem.“ Poslední část Dana zdůraznila prostředníčkem a sedla si na sedačku, hned za Lenku.

„Ale né, tak to nebylo. On říkal, že je nervózní, že takhle normálně dámy neoslovuje na ulici, ale že se mu dneska hodně dařilo v práci, tak sebral odvahu a tak. Chvíli jsme si povídali a až pak mě pozval na to dnešní kafe. Bylo

to strašně roztomilý a on byl sympaták. Vypadal na chytrého hodného chlapa. Žádný prase z diskotéky. A zjevil se tam zničehonic, jak princ na bílém koni. Co si myslíš, které si mám vzít?“ vytáhla ze skříně dvoje krajkové kalhotky a podprsenky.

„Ty s ním chceš jít hned do postele? Ty černé jsou hezcí. Co si bereš za šaty?“ vykulila oči zpoza módního časopisu Dana.

„Né to né, když zjistím, že je použitelný na delší vztah, tak určitě ne. To ho nechám čekat. Ale jestli je to jen sympatickej blbeček, tak proč si nezpříjemnit jeden večer. Je totiž fakt pěkný.“

„To je fakt, jsi nezadaná, tak si to užij! To já to mám horší.“ usmála se Dana a začetla se zpět do článku a anorexii.

„No a co! Tak se tam třeba rozbrečte, je mi to buřt.“ odpovídám na pánských záchodech polohlasně do telefonu „nemám čas, jdu za buchtou, čau!“ položil jsem telefon a přemýšlel, že je to fajn mít takové kamarády, kteří bez tebe ani nemůžou pít. Nahazuju svůj suverénní úsměv a vcházím zpět kavárny. Nechal jsem ji tam sedět chudinku. Moc jí to sluší v těch koktejlových šatech. Jestli pak má kalhotky?

„Promiň, moc se omlouvám, business nikdy nespí a tohle bylo urgentní. Ale problém vyřešen, tak už to snad bude dobrý a nikdo prudit nebude.“

„To je dobrý, táta má taky firmu a tak je na telefonu pořád. Máma už se ani nesnaží rozčítit, když během večere dvakrát odběhne pryč a pak to ani nedojí.“

„Nojo, to je typický obrázek podnikatele.“ Usměju se a říkám si – dobrý, takže já mám TAKY firmu. No super, hlavně na to nezapomenout a nezmiňovat se o práci.

„Hele je mi trošku trapně, ale ty ses mi minule představil docela rychle a já si na to jméno nemůžu vzpomenout.“ Hodila na mě psí oči plné strachu, co přijde, „fakt promiň. Nezlob se.“

„Ale né Leni, to je v pohodě. Já jsem se ti minule představil možná jako Ervín.“

„Jo, to je to jméno, já věděla, že nějak tak to bylo!“

„No to je jen taková moje přezdívka, kterou mi říkají kamarádi. Jinak jsem Michal. Říkat mi můžeš, jak chceš.“ Potřásám si s ní rukou a ona vypadá, že se jí moc ulevilo. Tak čubka si nepamatuje moje jméno jo? Hlavně, že já to její jo. A to obvykle vím hovno, jak se která jmenuje.

„Tak jo, těší mě. Do mobilu si tě teda uložím jako Ervín, je to hezká přezdívka.“ Usměje se na mě a vzájemně si nadiktujeme čísla. No bože to je kráva!

Zbytek konverzace ovšem už probíhá velice příjemně a tak snad jí snad i odpustím ten přešlap, že už jsem zase Ervín. No koneckonců je to krásné a netradiční jméno. Lenka se postupem času ukázala jako trochu naivní, ale vzdělaná holčina. Přesně ten typ, s kterým se dá dobře pracovat. A navíc její táta má marketingovou agenturu, jak jsem zjistil. To se musí využít. Dostal jsem další důvod, proč to nezakončit pouze kávou a zákuskem, ale protože už začínají být teplé večery, vzal jsem ji ještě na romantickou procházku po nábřeží. Pominu-li, že jsem ušetřil peníze za taxík, tak to bylo bezva. Podél řeky nás ovíval chladnější vzduch a tak jsme se víc a víc tulili. Vzal jsem ji na starý železniční most, který vedl přes řeku. Sedli jsme si tam, sledovali nádherné panoráma města a poslouchali jeho vzdálený šum. Občas jsme prohodili nějakou historku, která nás zrovna napadla, a já jsem ji vzal kolem pasu a natočil k sobě.

„Děkuju za dnešní večer, bylo to super. Ty si super.“ Řekl jsem s pohledem upřeným do jejich očí.

Ani nemusela nic odpovídat, podle chvění jejího těla jsem to poznal sám. Přivřel jsem oči a naklonil se k ní. Ona je zavřela úplně a v moment, kdy se naše rty setkaly, chvění ustalo. Cítil jsem, jak se mi naprosto odevzdává a podle jejích prstů, které mi projely po tváři, a pak dál do vlasů jsem věděl, že dnes jsem svoji roli sehrál dokonale. Navzájem jsme se tiskly a přitahovali čím dál blíž, jako bychom chtěli splynout v jedno. Chvíli jsme se ještě mazlili a objímali, ale dál to nezašlo, už jsme zůstali jen ležet, drželi jsme se za ruce a pozorovali hvězdy. Mohlo to zajít dál, ale asi ani jeden z nás to tak nechtěl.

Když jsem ji doprovodil domů, dlouze jsme se líbali na rozloučenou a já věděl, že to je ten moment, kdy se holka do mě ta holka zamilovala. Bravo Míšo! Teda Ervíne. Když jsem potom šel domů, přehrával jsem si celý večer, asi jsem to nemohl zvládnout lépe. Škoda, že jsme si nelehli někde v parku na trávu, na rezavé traverze se mi souložit opravdu nechtělo. A vůbec, stejně bych si to radši rozdal z dominantní Xénií, takových holčin jako je Lenka už jsem měl za život dost. To jsem znal. Během večera jsem často myslel na sex, vlastně jsem byl nadřzenej jako prase. Ale většinou tam hrála hlavní roli právě korpulentní dáma s bičíkem v ruce. Že bych konečně opustil pubertu a tím se mi posunulo i vnímání ženské krásy? Anebo jsem prostě čím dál větší prase? To je jedno. Je pátek večer a v ulicích a přilehlých barech je docela živo. Mohl bych jít zkusit štěstí a sbalit nějakou opilou kočku, to by byla tutovka. Ale vím, co jsem si předevcírem řekl, začínám na sobě makat! Žádněj chlást, budu cvičit, víc číst, líp jíst a konečně vymyslím, jak se dostat z té debilní práce pryč. Ted' mě zase dlouho žádný podepisování smluv a obědy se zajímavými lidmi nečekají, jen papírování, práce ve skladu a objíždění debilních úředníků, co si nechají radši dovést novou tužku, než aby si vyměnili náplň sami. Tak jo, začínám na sobě makat! A s tou agenturou jejího fotra, no to se snad dá něco vymyslet. A na dalším třídním srazu to budu já, kdo bude povídat o svém super životě! Čuráci zasraní!

Když jsem dorazil domů, měl jsem neskutečnou chuť na sex. Kdybych byl velkej frajer, tak jenom nějaký napíšu a je to hned. Ale asi takovej frajer nejsem. Sednul jsem si do křesla, nalil trochu whisky a přemýšlel. Po chvíli

jsem došel k závěru, že jsem nejlepší člověk na světě a hned zítra s tím někam pohnu. Přece by bylo trapný, nevyšvihnout se mezi elitu do třiceti. Musím si najít, jestli je lepší dát výpověď, nebo se nechat vyhodit. Mám ji sice už napsanou, ale tohle jsem si pořád nezjistil. Sakra já si to zasloužím! A taky si to zasouložím, s paní Úžasnou. Usínám v křesle s druhou skleničkou whisky v ruce a s představami, ve kterých paní Úžasná lítá s prachovkou po místnosti a chce mě s ní ztrestat. No co, zítra už se fakt polepším.

Lenka v noci ještě dlouho nemohla usnout. Vzrušení z prožitého večera a proud myšlenek jí nedal spát. Ale na bytě byla sama a tak tento proud jejich pocitů neměla ke komu směřovat. Hodně moc se potřebovala vypovídat, svěřit, říct jak byl ten kluk úžasný. Ležela v posteli a poslouchala tikající hodiny. Tik tak, tik tak. Každý pohyb ručičky jí říkal, že je blíž a blíž zítřku, blíž a blíž dalším dnům, kdy ho uvidí.

Ráno to nebylo jiné. Lenka se probudila zadýchaná a vzrušená. Asi se mi o něm i zdálo, pomyslela si a celkem rychle vyskočila z postele. Měla pocit, že je super den, všechno pro ni bylo roztěkané. Vyndala si čokoládový croasant a sedla si ke stolu. Ale ani na samotné jídlo se soustředit, křížila nohy, mnula si prsty a měla palčivý pocit, že musí jít něco dělat. Že se musí s někým sejít, nebo alespoň vyjít do slunného města a prostě jít. Vyskočila od stolu a šla se do pokoje obléknout. Ale jenom prošla kolem zrcadla, musela se vrátit a prohlédnout se. Měla na sobě jenom krajčované kalhotky ze včera. Ranní paprsky vykreslovaly její křivky a závan chladného vzduchu z otevřeného okna jí udělal husí kůži po celém těle. Byl to vzrušující pohled na krásnou mladou ženu. To ale nebylo to, co napadlo ji. Zamračila se a opět si začala prohmatávat břicho. Párkrát si poplácala po zadku a stehnech a pak si s výrazem zoufalství sedla do křesla. Chvilí se ještě mračila a pak si došla pro podložku, lehla si na zem a začala cvičit. Nejdříve břicho, pak stehna. Ani ji nenapadlo si u toho pustit hudbu, nebo televizi. Byla plná svých vlastních myšlenek. Chce pořádného chlapa na pořádný vztah? No tak přece musí být perfektní!

„No jasně, že to chci slyšet. Myslíš, že jsem obětovala polední pauzu jenom proto, abych se nic nedozvěděla? Tak co? Kolik má těch peněz?“ Vyptává se nedočkavě Dana usrkávajíc při tom dietní koktejl.

„No tak hele, bylo to perfektní. Nejdřív jsme si dlouho povídali v kavárně a pak jsme se procházeli po nábřeží. Takže už vím, že se jmenuje Michal a založil nějakou firmu na tužky, nebo tak něco. Je to kozoroh a nezadaný.“

„To je super. A nevdí mu, že ty ještě studuješ? Kolik mu je?“

„Já nevím, asi osmadvacet. Právě že vůbec, hodně se mě ptal na školu, zajímalo ho to. A prý teď hledá vážnější vztah.“

„Jestli on to na tebe jen tak nehrál holka.“

„To nehrál. Celej večer byl dokonalej gentleman. Doprovodil mě až domů. Pešky! Chápeš to? Řekla jsem mu, že se chci projít a on se mnou šel celej ten kus!“

„Až domů? A bylo něco? Ty mě tu teda napínáš! Styd' se! Jaký byl?“

„Hej, co si to o mě myslíš? Říkala jsem, že byl celý večer hodný. No a tím, že se mi necpal do dveří, to jen potvrdil.“

„Takže vůbec nic?“

„To zase né, šli jsme spolu za ruku, objímali se a líbali. Ale nebyl nadrženej, jako kluci ze školy. Má úplně jinou úroveň. Bylo to příjemný, že na mě nijak netlačil.“

„No, to ten můj je nadržený i po roce. A jak líbá?“

„Úžasně! Něžně, je to ten nejněžnější chlap, s kterým jsem se líbala.“

„A kdy se zase uvidíte?“

„To nevím, říkal, že bude mít teď pár dnů hodně práce a že si napíšeme, tak snad brzo.“

„Nojo, starej trik chlapů. Anebo aby to nebyl takový ten workoholik, co má jenom práci. To už by nebylo tak úžasný, holčičko.“

„On právě říkal, že už ho to nebaví. Že chce ten svůj podíl prodat a začít teď něco klidnějšího, co ho bude bavit. Že plánuje mít víc času.“

„No, tak zatím to zní, jako ideální partie. Tak uvidíme, co se z něj vyklube.“

UMĚLÝ DÝCHÁNÍ

Co mě to zase napadlo za blbost? Dát si pár kliků bylo ok, ale ten salát. Proč jsem si jen myslel, že mě víc zeleniny a tvaroh smíchaný dohromady spasí? Že bych se po tom cítil lépe? To ano, jsem takový lehčí a určitě jsem hubenější. Ale jen proto, že mě to pořádně prohnalo. Doufám, že se v práci neposeru. Musím se spravit cheeseburgerem.

Dny plynuly celkem bez problémů, začal jsem cvičit, jíst zdravěji a konečně brouzdat internetem čekajíc, že tam na mě vyskočí práce snů. Ale ta mrcha se zatím né a né objevit. Nakoupil jsem nové hadry a boty ve stylu, o kterém jsem usoudil, že udělá dojem na Xénii a u Lenky podpoří iluzi, že nejsem úplně neúspěšné pako. Už víc jak týden jsem se nestřískal. To je dobrej výsledek. Výsledkem toho taky bylo, že jsem zvládnul v jeden den vzít Lenku na krátký výlet na kole a absolvovat školení ohledně finančního poradenství. Ten výlet mě dvojnásob potěšil, protože to bylo na susedově namachrovaným kole, který mohlo stát tak pade a který si zapomněl zamknout ve sklepě. No, byl by hřích toho nevyužít. Zvlášť, když jsem si v Lidlu koupil věci na kolo, ale na samotné moje kolo se už potom nějak nedostalo. To školení potom jsem díky dobrému pocitu z ojebání suseda, taky nějak strávil, ale i přesto jsem posbíral všechnu odvahu, a zavolał Xénii, že pokud si mě nebude školit sama, tak jí na to kašlu. Nemám zájem sedět s dalšíma upocenýma blbečka, kteří mají také špatnou práci, nebo dokonce žádnou, a poslouchat blbečka v kvádru, kterež vypadá, že to dělá taky nanejvýš měsíc, jak vypráví o tom, že se zde dají dobře vydělat peníze a seberealizovat a získat finanční nezávislost a vybudovat kariéru a být BOSS světa. Zas takovej lůzr nejsem, abych tomu věřil. Takže to znamená, že jsem sebral svoje koule, které se mi po střední škole zakutálely někam mezi mé neúspěchy a trochu formálněji jí to řek. Nejdřív mě seřvala, co si myslím, že nedokážu ani tohle a tamto a jak chci dělat takovou práci, když nemám vůli ani na bla bla bla. No, ale nakonec stejně souhlasila. Ještě jedno školení si odsedím a pak si mě převezme. Dobře já, myslím, že ji stejně imponovalo, když jsem ukázal trochu sebevědomí a drzosti. Už nechci žádný katastrofy, zombíky ani války. Jsem novej člověk a všechno šlape tak, jak má. Pojď, Míšo!

Sedím v kanclu a hledím si svých nudných faktur. No v kanclu, je to spíš taková trapná kóje z dřevotřísky a umakartu, ale dejme tomu. Nemusím se ani otáčet, abych věděl, že mě neustále sleduje ten kokot. Jo přesně ten kokot, co mi říká Ervíne. Postupem času musím uznat, že jméno Ervín, fakt dobře zní. Ale on je kokot. Cítím ten jeho pohled na zádech, ve vlasech a v momentě, kdy už ho začínám cítit i na zadku se otáčím. Sedí u svého počítače a dělá jakoby nic. Ale já vím, že na mě čuměl. Co by taky dělal jinýho? Že by celý den aktualizoval a

opečovával naše webovky? Ne, ajťáci jsou hrozně nedostatkový a jsou přeplacení. Přitom dělají hovno, jedinej fígl je v tom, že to hovno ostatní neumí. Otáčím se zpátky a už na něj seru. Už aby bylo poledne, pak už jen chvilku a můžu letět do světa řešit svůj vlastní business.

„Nazdar vole, jak je?“ přichází Radek, další můj kolega. Jeden z mála lidí z práce, se kterými se dá zajít na pivo. Má manželku a dvě děti, holky, takže je o něco víc flustrovanej než já a tak se mi s ním dobře povídá.

„Rušíš mě pičo, pracuju.“

„Ale hovno, vídám tě každej den a nikdy jsem tě pracovat neviděl.“

„Di do prdele! Co potřebuješ?“

„Já nic, ale ty asi budeš potřebovat umělý dýchání.“

„Jakto?“

„Mluvil jsem ted' s Robem a chce tě vidět, má pro tebe překvápko.“

„Ty vole. Ty si řekl o té výpovědi?“ jestli je to fakt takovej debil, tak mu podpálím ten jeho baráček, na kterej má hypotéku na třicet let. Chápete to? Na třicet!

„Ne vole, nechce tě ani ošukat, ani vyhodit, tak buď v klidu. Jsi hroznej posera. Čau.“

„Tak ale co?“ ten pičus odchází a já nejsem vůbec klidnější. O té výpovědi, co chci dát, neví. No tak co to může být? Ježíši to bude určitě kvůli těm kecům, co jsem měl na vrátnou, když jsem včera procházel. Kráva mě nechtěla pustit bez ID kartičky, ačkoliv mě tu každej den vidí, a tak jsem ji počastoval slovy, které se prostě nesluší. Jedno slovní spojení decentně naznačovalo, že má nadváhu a to druhé, že nevoní zrovna vábně a taky něco o udržení její stolice. No nevím, jestli to za to stálo, dneska už na mě ukázala jen fakáče a jestli je tohle dohra toho našeho malého nedorozumění, tak holt vyhrála píča jedna tlustá, smradlavá a posraná!

Jako zamlada na základní škole kráčí uličkou směrem ke kanceláři pana nejvyššího. Přesně tak jsem chodíval do ředitelny. Ramena přikrčená u sebe, pohled zafixovaný na kliku u dvěří, rozmazané vidění. Jestli mě někdo sleduje, tak mu je jasný, že si jdu pro seřváka.

„Čau Robe, chtěl jsi mě vidět?“ říkám ukázkovým podřízeným hlasem.

„Čau, no jasně. Posad' se.“

Posad' se? No tak to je jasný, že je průser, jinak bychom to vyřídili normálně.

„Ok, tak o co jde? Zkus to rychle, já tam mám rozdělanou práci a chtěl bych dneska jít včas domů.“ Svírají se mi půlky, ale nedám to na sobě znát. Já jsem tady ten BOSS!

„No hele probíral jsem to teď s Radkem a Petrem a shodli jsme se, že je čas aby ses přesunul na vyšší pozici.“

„Prosím?“

„No doted' jsme obchodáky dělali hlavně já a Petr. Ale jak máme víc zakázek, tak já se musím starat o další a další věci, co jsem si předtím ani neuměl představit a Petr má dost starostí s těmi stávajícími klienty, co už máme jisté. Hlavně s tím ministerstvem, tam je práce, jak na kostele.“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval. „Na shánění nových klientů tak není čas. No a po tom tvém úspěchu minulý týden a vzhledem k tomu, jak dlouho už mezi námi jsi, jsme se rozhodli, že ti dáme šanci postoupit.“

„Ok, co to ale znamená?“

„Odteď už nebudeš dělat na skladě, ani rozvážet materiál, ale tvým primárním úkolem bude shánět nové klienty. Práce v kanceláři ti samozřejmě zůstane.“

COŽE?? No to musím trochu rozdýchat. Čekal jsem hodně, ale tohle ne. Hlavně se nezachovat jako idiot.

„No a jak by se to projevilo platově?“ I když to ve mně pěkně tancuje, ptám se s kamennou tváří. Nevím, co čekám za odpověď.

„Na základu to bude v řádu stovek nahoru, ale budeš tam mít plus provize za každou podepsanou smlouvu až 2500kč u krátkodobých, u smluv na víc jak rok to bude 15% z celkové částky. A budeš mít svého k dispozici passata.“

Očička mi asi trochu zasvítily, ale nedal jsem na sobě nic znát. „Ok, tak díky za info. Určitě děkuju za nabídku. Já o tom popřemýšlím a třeba po víkendu si o tom promluvíme konkrétně.“

„To nebyla nabídka, to bylo sdělení. Ale dobře, teď jdi dodělat, co máš, a příští týden to dořešíme. Díky, čau.“

No kurva, měl bych být šťastnej jako blecha, ale neuvěřitelně mě to sere. Co si ten řiť opich vlastně myslí? Celý ty roky buzerací, kdy jsem byl holka pro všechno a dostával jsem seřváka za kdejakou píčovinu, tak se najdenou smazaly a začínáme znova? Zrovna když se mi v pracovním stole válí podepsaná výpověď a já jsem rozhodnutej, že se svým životem něco udělám a na tohle se vyjebu? No to je kokot, myslí si, že mi tím dělá laskavost, že přesně na tohle jsem čekal. Potřebuju se napít.

Měl jsem sice domluvený rande s nějakou blbkou, co se na naší minulé ožíračce přichomýtla mezi nás. Ale co, teď nemám náladu hrát nějakou roli hodnýho kluka. Kde dneska budete kluci? Jdeme pít! To umělý dýchání budu potřebovat.

Au, Au, Au. Tik, tik, tik. Bože už zase. Dneska je to jiné pouze v tom, že ležím u záchodu. Stejně ale slyším tikat ty levný hodiny z ložnice. Jsou to svině hlasitý. Včera jsem asi pěkně řádl. Těžkopádně se zvedám. Mám na sobě jenom trenýrky, ale zvedám se, jako kdybych měl navlečenou olověnou vestu. Mám žízeň a bolí mě hlava. Poslední, co si pamatuju je, že jsem se opil a začal klukům vyprávět svůj smutnej příběh o povýšení. Asi to nepochopili, protože další záblesk je na tukaní skleničkami doprovázení hlasitým pokřikem „Na povýšení!“. Pak tma.

Při průchodu chodbou si všímám nohy na mé posteli. Je to ošklivá noha, svalnatá a chlupatá. Vejdu do pokoje a zjistím, že je to Lukyn, kluk co většinou pije sám, nebo s nějakou kočkou ve stejným baru. Můj příchod ho evidentně vzbudil. Ještě aby ne, vždyť už je skoro poledne.

„Spali jsme spolu?“ ptám se a rukou si mnu prdel.

„Co? Kurva fakt ne!“ nepochopil Lukyn můj pokus o decentní ranní humor. Urychleně se zvednul z postele a začal se oblíkat.

„No tak táhni do prdele.“ Zasmál jsem se. Stejně na tebe nemám čas ty vemeno. Musím se dát dohromady, za pár hodin mám schůzku s Lenkou.

„Jo jasný“ konečně pochopil, že to byla sranda „tak čus, dík za přespání.“

„Jasný, měj se.“

To by mě zajímalo, co se pak včera dělo. Snad o mě zase nebudou kluci šířit nějaký lži. Nebo ty lži pak ještě ukazovat na fotkách a ve videu na facebooku. To by mě jeblo. Zrovna, když jsem povýšenej. Koneckonců, alespoň se moje práce konečně bude trochu blížit tomu, co jsem nakecal holkám. Výpověď a lepší život může být i o chvílku později.

Lenka ležela v posteli. Všude kolem ní se povalovali učebnice a skripta Obecné biologie. Poslední zkouška, která jí letos chyběla. Řasinkový epitel, mandibula a další pro ostatní lidi neznámá slova jí sice z tříhodinového pokusu o učení poletovaly v hlavě, ale naprosto zakotveny tam měly úplně jiné myšlenky. Opět se místo skript zadívala na protější stěnu a opět se jí takovým zvláštním, zvláště příjemným způsobem stáhl žaludek a před očima měla opět scény z této středy.

Michal jí dvě hodiny před domluvenou schůzkou zavolal, že se mu bohužel trochu posunuly věci v diáři a nebude na ni mít moc času.

„Ale nezoufej, jestli chceš, můžeme se na chvílku vidět, mám teď hodinku a půl čas a zrovna se jedu projet na kole. Znáš krásnou cyklostezku směrem z města. Tak co? Přidáš se, nebo dáš přednost učení?“

Jediné, co z šokované Lenky vypadlo, bylo ANO. Ano řekla jenom proto, že ho chtěla vidět. Nebyla připravená. Na bytě neměla žádné pořádné věci na kolo a ani pořádně nevěděla, jestli je kolo její spolubydlící pojízdné. Hned po zavěšení telefonu začala panikařit. Panikařit a proklínat se. Jak na tohle mohla kývnout? Měla 15 minut.

Po trochu zmateném pobíhání po pokoji a rychlém vystřídání šesti variant oblečení si udělala pití do lahve a přesunula se do sklepa pro kolo. To bylo celé od prachu, ale naštěstí nafouknuté. Mezi pocity vyděšení a lehkého zoufalství se tak vmísila příjemná úleva. Ovšem jen do doby, než ji v kapse zavibroval telefon. Zastavilo se jí srdce, byl tady. Rychle otřela kolo starým hadrem a vyrazila vstříc dnešnímu zážitku.

Když vyšla ze sklepa a otevřela vchodové dveře ven, musela před sluníčkem zavřít oči, protože venku bylo krásné, skoro letní počasí. Oči si po pár vteřinách zvykly a na ni čekal Michal. Na naleštěném bílo-černém kole, v ladícím cyklistickém oblečení, helmou, brýlemi a širokým úsměvem.

„Nazdáár.“ Bylo na něm vidět, že je ve svém živlu.

A ona? Pomyslela si. Zadýchaná už z toho, jak tahala kolo ze sklepa. Oblečení a boty, co nosila celý semestr na tělocvik a navíc si zapoměla sundat ty dlouhé korálkové náušnice, které se na sport opravdu nehodili. Cítila se trapně a byla celá nesvá. Určitě to na mě vidí, pomyslela si a začalo ji být do breku. Proč jen ona?

Jeho reakce ale byla zcela opačná. Sesednul z kola a přišel ji dát dlouhý polibek na uvítanou. „Moc ti to sluší,“ usmál se na ni, „to jen já vypadám jako blbec, jako kdybych šel jet Tour De France.“ Chtělo se ji brečet ještě víc, ale tentokrát úlevou. Měla pocit, že má neskutečné štěstí, že potkala zrovna takového kluka.

Od té chvíle to pro ni bylo nádherné odpoledne, jeli pryč z města a povídali si, jak je jízda na kole super a jak setím vyčistí hlava od starostí. Město se pomalu měnilo v přírodu a lidí na stezce ubývalo. Odpolední slunce jim skrz koruny stromů hřálo do zad a Lenka měla pocit, že už to nemůžu být lepší. Náhle uhnuly z asfaltové cesty a octli se u malého rybníčku. Na jeho hrázy byla jedna polorozpadlá lavička. Sedli si na ni a Michal vytáhnul něco z kapsy u kola. Byly to rohlíky.

„Už si dneska krmila káčátka?“ zazubil se na ni.

„Jéé, no to né. To je pěkný.“ Vydechla s úžasem. Bylo to pro ni tak romantické. Asi na tom něco bude, že starší chlap rovná se lepší chlap. Kluci jejího věku pořád jenom zvou do kina a na drinky, ale aby udělali takhle pěkný gesto. To ne.

„Moc si to neidealizuj, potřeboval jsem se zbavit starého pečiva a ty káčátka už asi teď taky nebudou tak úplně malý káčátka.“ Podal ji jeden rohlík a ten svůj začal trhat a po kouskách házet do vody. A skutečně, za pár vteřin se sjelo několik kačen, následovány mladými káčaty.

Chvilku je krmili, dokud jim nedošlo jídlo a pak už se věnovali jenom svým rtům.

„Jsem moc rád, že jsem poznal někoho tak fajn, jako jsi ty. Takhle rád už jsem s nikým hodně dlouho nebyl.“ řekl po jednom z dlouhých polibků při loučení před jejím domem. Její nitro jakoby explodovalo, nevnímala šum na ulici, nevnímala otlačený zadek z kola a nevnímala ani své vlastní ruce, jen další polibky na svých rtech a ten pocit, který ji naplnil.

„Miluju ho!“ zašeptala si pro sebe a zabalila se do peřiny. Učebnice biologie popadaly z postele, ale bylo jí to jedno. Už zase byla plná toho pocitu. A to ho dnes uvidí znovu, konečně. S polštářem v objetí a širokým úsměvem dnes nadobro přestala s učením.